

בית משפט לעניני משפחה בתל אביב - יפו

27 דצמ 2022
47127-07-21

פס"ד בתביעה של אישה לקבל פיצויים מבן זוגה לשעבר בשל תיעוד אינטימי באמצעות מצלמות שהתקין בדירתה

השופט יהורם שקד

התובעת פלונית
ע"י עו"ד אסי סגל
עו"ד שלומי חיימוב

- נגד -

הנתבע פלוני
ע"י עו"ד אסף שרעף
עו"ד רחל למברג

פסק דין

האם יש לחייב את הנתבע בפיצויים בגין התקנת מצלמות בדירתה של התובעת שתיעדו אותה, בין היתר, במצבים אינטימיים ואם כן, מהו הפיצוי אותו יש לפסוק?

[כל ההדגשות אינן במקור, אא"כ ייכתב אחרת]

א' – העובדות הצריכות לעניין:

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

1. התובעת והנתבע (להלן: האשה, האיש - בהתאמה) הם בני זוג לשעבר, שנישאו בשנת 2014 והתגרשו בשנת 2021 ולהם שתי בנות. ביום 20.7.21 הגישה האשה תביעתה זו, בה עתרה לחייב את האיש בתשלום פיצויים בגין עוולות שביצע, שעיקרן התקנת מצלמות בדירתה, צילום והתחקות אחריה, לרבות במצבים אינטימיים עם בן זוגה. בגין מעשים אלו, עתרה האשה לחייב את האיש בתשלום פיצויים בסך כולל של 300,000 ₪, לפי החלוקה הבאה:

. סך של 100,000 ₪ בגין פגיעה בפרטיות ללא הוכחת נזק, מכח החוק להגנת הפרטיות, תשמ"א 1981.

. סך של 100,000 ₪ בגין האזנת סתר, מכח חוק האזנת סתר, תשל"ט 1979;

. סך של 100,000 ₪ כנזק שאינו ממוני הנתון להערכה ואומדן מכח פקודת הנזיקין [נוסח חדש].

2. זה המקום לציין כי חרף שבכתב התביעה נטען כלפי האיש כי זה התקין מכשיר האזנה ברכבה של האשה, בלש ועקב אחריה, פרץ לדירתה, השמיץ אותה בפני אחרים (ולא מדובר ברשימה סגורה), את מלוא נזקיה ייחסה האשה לעצם התקנת המצלמות בדירתה. כך, בפרק ה-1 לכתב התביעה, תחת הכותרת "הפרת פרטיות", נטען אך ורק בעניין "מעקב וצילום התובעת בדירתה..." (ר' סעיף 43 ואילך); כך בפרק ה-2 לכתב התביעה, תחת הכותרת "האזנת סתר – הפרה חובה חקוקה", נטען אך ורק בעניין "ההקלטות שבוצעו בדירת התובעת..." (ר' סעיף 50 ואילך); וכך בפרק ה-3 תחת הכותרת "פקודת הנזיקין – עוולת הרשלנות", נטען אך ורק בעניין "... הנתבע עקב והתחקה אחר התובעת בדירתה לרבות בחדר השינה ובסלון..." (ר' סעיף 57 ואילך).

3. אין מחלוקת כי האיש אכן התקין מצלמות בדירתה של האשה ואין מחלוקת כי המצלמות תיעדו את האשה, בין היתר, במצבים אינטימיים להם נחשף האיש. עיקר המחלוקת, כפי שיפורט להלן, כרוכה בשאלה האם התקנת המצלמות הייתה בהסכמתה או אפילו לפי דרישתה של האשה, שלדברי האיש, נועדו לתרום להשכנת שלום בית בין בני הזוג.

4. הצדדים נשמעו בפני ולאחר שהוגשו סיכומים בכתב, בשלה העת ליתן פסק דין זה.
ב' – טענות הצדדים:

5. להלן עיקר טענות האשה:

. האיש פתח במסע רדיפה והשפלה של האשה, הן במהלך הנישואין והן לאחר הגירושין ששיאו בהתקנת מצלמות בתוך שקעי בחשמל בסלון ובחדר השינה שבדירתה. מצלמות אלה צילמו (קול ותמונה) במשך 24 שעות ביממה ללא ידיעתה וללא הסכמתה, ותוך שהאיש צופה, שומע, מתעד ומקליט את כל המתרחש, לרבות אקטים של קיום יחסי מין.

ביום 18.4.21 במהלך סריקה שבוצעה בדירתה נמצאו שתי מצלמות מוסלקות בשקע חשמל, האחת בסלון והשנייה בחדר השינה מכוונת ישירות מעל מיטתה. המצלמות והשקעים הוסרו מהקיר והוכנסו לשקית מתוך כוונה לקחתם למחרת היום למעבדת מחשבים וכן להגשת תלונה במשטרה. למחרת היום, התחוויר לאשה כי האיש פרץ לדירתה, בהיותו מנעולן במקצועו, החליף את כל השקעים בשקעים רגילים והכל במטרה לטשטש ולהעלים ראיות (ר' סעיף 33 לכתב התביעה).

מעשיו של האיש גרמו לאשה לעוגמת נפש חמורה ולצער בל ישוער.

6. להלן עיקר טענות האיש:

"המצלמות הותקנו בידיעת התובעת ובהסכמתה רק לאחר שהתובעת נתפסה על ידי הנתבע, בזמן נישואיהם, כשהיא מקיימת רומן עם בן מיעוטים. המצלמות הותקנו בהסכמה וכניסיון להשיב את האמון בין הצדדים ולהשהות ככל האפשר את הליך הגירושין במטרה להגן על הילדות הקטנות מנישואיהם. כמו כן, המצלמות הותקנו בעוד הנתבע גר בדירה וחי עם התובעת כבנ"ז לכל דבר" (ר' סעיף 7 לכתב ההגנה). לפיכך, לא עבר האיש על החוק ולא פגע בפרטיותה.

התקנת המצלמות היו לבקשת האשה "...כמעין 'הכאה על חטא', כהתחייבות והוכחה שלא תחזור על מעשיה העגומים" (ר' סעיף 28 לכתב ההגנה).

באשר לטענה כי פרץ לדירתה והחליף את השקעים (ר' סעיף 6ג) לעיל; סעיף 33 לכתב התביעה), טוען האיש כי "... באותה העת התגורר הנתבע בדירה ועל כן לא מדובר בפריצה. הנתבע יחזור וידגיש כי התקנת המצלמות וההקלטה נעשו לבקשת התובעת וכהתחייבות מצידה על כך שלא תחזור על מעשיה" (ר' סעיף 45 לכתב ההגנה).

לאיש הייתה זכות מלאה להציב מצלמות בדירה בה התגורר, מה גם שהוא ביקש להגן על שלומן של הילדות שנחשפו למעשיה המכוערים של האשה לנגד עיניהן, תוך שהוא מוסיף כי לאחר שהאשה הגישה נגדו תלונה למשטרה: "... הנתבע הציג לחוקריו סרטון אחד בו נראית התובעת מבצעת מין אוראלי בבן זוגה והכל כשהילדות נמצאות לצידה" (ר' סעיף 47 לכתב התביעה).

יש לדחות את התביעה לנוכח הכלל לפיו 'מעילה בת עוולה לא תצמח זכות תביעה', שכן מלוא נזקה הלכאורי של האשה "נובע אך ורק בשל התנהלותה הלא מוסרית והבוגדנית כלפי הנתבע ולכן אין לה על מי להלין אלא על עצמה בלבד" (ר' סעיף 59 לכתב ההגנה).

לאיש עומדת הגנת סעיף 18(2)ג לחוק הגנת הפרטיות, שכן הוא הגן על עניין אישי כשר שלו, ולדבריו: "כל רצונו של הנתבע היה למעשה להביא לשלום בית וליתן לתובעת הזדמנות לחזור בה מדרכה הרעה..." (ר' סעיף 67 לכתב ההגנה). **ג' – דיון:**

7. כבר בפתח פרק זה ייאמר בקול ברור וצלול כי מכלול הראיות שבפני מוביל למסקנה כי הגנתו של האיש הגנת בדים היא! הגנתו של האיש, מלבד היותה מנוגדת בתכלית הניגוד לראיות, היא אף עומדת בסתירה חזיתית לשורת ההיגיון ולשכל הישר. לצערי, וכפי שיובא בהמשך, הגנתו של האיש מאששת לחלוטין את טענתה של האשה כי האיש התייחס אליה משל הייתה קניינו הפרטי. ג.1. – האם האשה נתנה הסכמתה להתקנת המצלמות?
8. כאמור לעיל, הגנתו המרכזית של האיש נעוצה בטענתו להסכמתה של האשה להתקנת המצלמות. בתצהירה, הכחישה האשה מכל וכל כי הסכימה לכך ובחקירתה הנגדית, שבה והכחישה זאת בכל תוקף (ר' עמ' 7, ש' 5-7). בהמשך חקירתה, היא נשאלה שוב ושוב, ובניסוחים שונים האם מסרה הסכמתה להצבת המצלמות והשיבה בלאו מוחלט. כך נשאלה והשיבה: "ש:או-קיי בסעיף 9 לתצהיר שלך, את כותבת ככה, "במהלך תקופת הגירושין הנתבע היה עוקב ומרגל אחרי שיחות ותכתובות וואטסאפ שלי, ואף הציב מקלט ומצלמה ברכב, ופרץ למכשיר הסלולרי שלי, ופשוט רדף אותי ואמלל את חיי בצורה אובססיבית".
- נכון? ת:כן. ש:למה את לא מציינת, שאחרי הריב המשמעותי ביניכם, הייתה הסכמה ביינך לבין האיש לטעמו, שהוא יהיה עלייך כמו הסדרה האח הגדול, שהוא יראה אותך, הוא ישמע את ההודעות שלך, אני רק אסיים את השאלה, והוא יכנס לפייסבוק שלך. למה את לא כותבת את זה? ת:לא הייתה הסכמה מעולם. או-קיי כשאנחנו דיברנו בינינו... הוא ביקש להיכנס מתי שהוא רוצה בטלפון הנייד שלי, שאני אתן לו לצפות ברשתות החברתיות. לא היתה על זה הסכמה של כן, זה היה חלק מהתנאים...." ש:ענית לי, ת:בכיים שלי הוא ניהל. או-קיי. ש:.... למעשה את באה ואומרת לי, לא הייתה הסכמה לשום דבר, הכל היה רעיונות של האיש נכון? ת:אני מחדדת ואומרת, הוא אמר שהוא רוצה לעשות את זה. ש:את הסכמת בכך ולא? ת:לא הסכמת. ש:אז אני שואל: ת:אבל הוא עשה את זה. ש:גברתי, אני שואל אותך מדויק, אני אומר את לא הסכמת לשום חדירה לפרטיות שלך, לא טלפון, נכון? ת:נכון" (עמ' 8-9 לפרוטוקול).
9. הינה כי כן, האשה שללה מתן כל הסכמה להצבת המצלמות בדירתה, ולא עלה בידי לאתר במהלך דבריה אלו כל סממן של אי אמירת אמת.
10. בקדם המשפט שהתקיים בפני ביום 28.4.22, הוצג לאיש כתב בי-דין שהוגש על ידו לתיק בית הדין הרבני שבין הצדדים. במסגרת טיעון בן 5 עמודים, מצא לנון האיש לכתוב: "כמו"כ לאיש כזכור לעיל היו מצלמות בבית כמוסכם ביום תפיסת האשה בגידתה, וכמובן שמצלמות אלו היו מוסלקות והאשה לא ידעה היכן... האיש נכנס למצלמות וחשכו עיניו. האשה מבצעת מין בסלון הבית... בנוסף יחסי מין בסלון שוב... והיחסי מין האלו קויימו רבות... בנוסף האיש נכנס למצלמות חדר השינה ושם מגלה לתדהמתו את הבחור שחי עם גרושתו בבית... (עמ' 3 לנספח 7 לתע"ר האשה).
11. וישאל התם, על איזה שלום בית סח האיש!? שהרי אם וככל שידע שהאשה בוגדת בו עם אחר, כיצד הדבר "משרת" את שלום הבית, ומדוע לא פנה האיש לאשה בזמן אמת ו'מחה' על הפרת שלום הבית לנוכח מעשיה המרובים של האשה (לדבריו)?!

12. אם לא די בכך, בקדם המשפט נשאל האיש והשיב: "ש:אם כן, מדוע כתבת לבית הדין הרבני שהמצלמות היו מוסלקות ולא ידעה היכן?ת:ברור, אני לא אגיד לחתול היכן לשים את החלב. אם תדע, היא תכסה אותן. כל המצלמות הייתה הצעה שלה להחזיר את האמון..." (עמ' 2, ש' 19-21).
13. לא ניתן שלא להביע פליאה רבתית על אי הסבירות הקיצונית שבעדותו של האיש, שהרי ממה נפשך, אם אכן המצלמות הותקנו בהסכמתה של האשה כדי 'להחזיר את האמון', אז מדוע אם תדע היכן הן ממוקמות היא תכסה אותן? ואם מסקנתו של האיש כי האשה תכסה את המצלמות אם וככל שתדע היכן הן ממוקמות, אז כיצד הדבר יעלה בקנה אחד עם רצונה 'להחזיר את האמון'?! לצערי הרב, שמיעת עדותו של האיש בעניין זה – וכפי שיובא עוד בהמשך – גרמה לחוסר נוחות ולתהיות בשאלה לאילו עוד מחוזות רחוקים של מופרכות מסוגל בעל דין להוליך את עדותו.
14. עדותו של האיש בפני הייתה בבחינת 'עדות מתגלגלת' שאין בה מאומה זולת אי אמירת אמת וניסיונות דחוקים להצדיק את מעשהו. במסגרת גלגוליה של עדות זו, טען האיש לראשונה בפני כי לא רק שהאשה ידעה על עצם התקנת המצלמות, אלא היא אף ביקשה זאת ממנו, ובמילותיו: "היא אמרה לי שים מצלמות, שתהיה רגוע, שיהיה אמון" (עמ' 3, ש' 6-7). מיד לאחר מכן, האיש נשאל והשיב: "ש:בתצהיר שלך לכתב ההגנה אין מילה וחצי מילה על לכך שהיא ביקשה ממך להתקין מצלמות?ת:אז אני אוכיח את זה שהיא ביקשה מצלמות, יש לי את זה שחור על גבי לבן" (שם, ש' 13-14).
15. בטרם יובא המשך פרוטוקול הדיון, מן החובה להזכיר כי כחודשיים ימים לפני הגשת התביעה, פנתה האשה לבית המשפט בבקשה לצו הגנה להרחיק ממנה את האיש, בין היתר, על יסוד התקנת המצלמות בדירתה. האיש הגיש תשובה לבקשה, נתמכת בתצהירו והפלא ופלא אין בתשובתו ו/או בתצהירו אלו כל התייחסות לטענה לפיה המצלמות הותקנו בידיעתה של האשה קו"ח לפי דרישתה שלה.
16. עתה נשוב לפרוטוקול הדיון ולהמשך חקירתו של האיש, שכך נשאל וכך השיב: **ש:למה לא כתבת את זה בכתב ההגנה של צו ההגנה שהיא רוצה את המצלמות, זה היה גומר את כל התיק?ת:לא יודע... לא הכחשתי את זה אף פעם...** (עמ' 3, ש' 15-16).
17. למותר לציין כי שורת ההיגיון מובילה למסקנה ברורה כי אם וככל שכך היו פני הדברים, היה האיש מעלה טענה זו בהליך של צו ההגנה, הליך שהסתיים בהרחקתו של האיש בהסכמה למשך שלושה חודשים. לצערי הרב, עדותו זו של האיש הותירה בי רושם קשה ואינני נותן בה כל אמון.
18. בקדם המשפט הנ"ל, נשאלה האשה על עניין הסכמתה להצבת המצלמות, וכך השיבה: "ש:האם ביקשת ממנו להתקין מצלמות?ת:מעולם, מעולם לא. לא. הוא אפילו לא העלה את זה. מעולם. הדבר היחיד שאמרתי לו שהוא ביקש שתהיה לו גישה לטלפון הנייד שלי לרשתות החברתיות ובזמנו ביקש ממני להתנתק מחברה טובה. לא יעלה על הדעת, אני לא אאשר שיתקינו מצלמות בחדר שינה שלי ויצפו בי ובסלון, בטח כשאני נשואה לו ובטח כשמגיעות חברות ומחליפות אצלי בחדר [בוכה]. באיזה עולם מתוקן אישה תסכים לדבר כזה, להיות חשופה

בצורה פוגענית? כשגיליתי את זה הרגשתי עומס, פשוט נפלתי לרצפה [בוכה]. לא יודעת איך להתמודד עם זה" (עמ' 4, ש' 15-21).

19. עדותה של האשה, כפי שנחשפתי אליה, הותירה בי רושם עמוק של אמירת אמת. האשה חשה זעזוע מעצם העלאת הטענה משל הסכימה להצבת המצלמות ואין לי אלא לשוב על מילותיה של האשה לאמור: "באיזה עולם מתוקן אישה תסכים לדבר כזה, להיות חשופה בצורה פוגענית?".

20. במהלך חקירתה, סיפרה האשה כיצד האיש השתלט על חייה, ידע על כל צעד ושעל שהיא עושה והצר את צעדיה. ב"כ האיש ביקש להציג לאשה מסרון ששלחה ובו נרשם, בין היתר כי ידעה שהיא מצולמת ומוקלטת 24 שעות 7 ימים בשבוע. על כך השיבה האשה באריכות, שמצאתי להביאה במלואה, ולו כדי להבין את הלך רוחה ואת המצב הקשה בו הייתה נתונה עקב מעלליו של האיש: "לא חכמה לקחת משפט מתוך סיפור. כל דבר פה יש פה סיטואציה וסיפור שלם מאחוריו.... ההודעה הזאתי נרשמה לאחר שיום קודם, יום או יומיים קודם שאנחנו גרושים, הזמנתי ידיד אלי הביתה, קרה מה שקרה בינינו. למחרת האיש בא לקחת, לעזור לי לקחת את הבנות למוסדות לימוד. כשהוא לקח את הבנות הוא בא, בהתנדבות או שלא, לקח את השקית ניילון שלי של הפח, לקח אותה לפח ולקח את הבנות. במהלך כל היום הוא מתכתב איתי והוא מנסה לדלות ממני מידע, מי היה אצלי בבית. אמרתי לו אף אחד לא היה אצלי בבית. אמר לי עזבי אני יודע מי היה אצלך בבית. אמרתי לא אף אחד לא היה אצלי בבית וחוף מזה מה זה השיח הזה, אני גרושה, אני לא צריכה לתת לך דין וחשבון מי נכנס אלי הביתה. לאחר דין ודברים הוא פשוט בא ואמר לי, היה אצלך ככה וככה, ואני יודע שהיה ככה ככה. אז אמרתי לו איך אתה יודע שהיה את כל זה? איך אתה יודע, אני כבר השתגעתי. אז הוא אמר לי, המציא לי סיפור. עכשיו אני יודעת שזה סיפור. אמר לי יש לי חברים במשרד הביטחון. זה היה בתקופת קורונה, אני ביקשתי שיעשו איכון טלפונים לכל מי שנכנס אלייך הביתה, ואני ראיתי שבאיכון טלפונים של מי שנכנס אלי הביתה היה בחור בשם אהרון שנכנס אלייך, וכשלקחתי את הבנות חיטטתי לך בפח, ראיתי כוסות תה ומגבונים, אז אני לא מטומטם, או-קיי. כשאני שמעתי את זה, ולאחר מזה הוא הלך וכאות נקמה, הלך למקום העבודה שלי, התקשר לשם והוא דיבר עם אנשים רנדומליים, הפיץ עלי שם רע בניסיון שיגרום לפטר אותי מהעבודה שלי, כשהוא יודע שאנחנו גרושים, אני המגדלת היחידה. הבן-אדם לא רואה את הבנות, אין הסדרי ראייה חוץ מפעם בשבוע לכמה שעות, וזה מקור פרנסה היחיד שלי, ומה שהוא עושה זה לנסות ללכת ולפגוע בשמי הטוב, ולפטר אותי ממקום עבודתי. כשפנו אלי ממקום העבודה שלי, ובאו ואמרו לי מה קרה פה, מה היה, ניסיתי להסביר, התחננתי על נפשי, הסברתי שאני חד-הורית, שזה הדבר היחיד שהוא מקור פרנסה שלי, הם השאירו אותי על תנאי בעבודה, כשיש לי אפשרות קידום מוגבלת. הוא גרם לי לפה נזק שאני לא יכולה להתקדם במקום שאני עובדת בו 10 שנים, לאחר כל זה שנייה, לאחר כל זה, פניתי למשטרה. הרגשתי שאני כאילו מאבדת את זה. הלכתי לתחנת המשטרה, דיברתי עם חוקר בשם חתוכה, עומרי חתוכה, הסברתי לו שאני מרגישה שמשוה לא תקין אצלי בבית. הסברתי לו את כל מה שהאיש סיפר עליי, איכון טלפונים, הסברתי לו את כל את כל השתלשלות העניינים. הרגשתי שהוא חדר לפרטיות שלי בצורה גסה, גם בזה שיודע מי נכנס אלי הביתה, גם בזה שהוא הלך למקום העבודה שלי והחוקר אמר, החוקר אמר לי יש לך שתי אופציות, או להתלונן

במשטרה או ללכת ולעשות בדיקות... לחפש יותר חומר שיהיה לך עליו, לראות אם באמת הוא עוקב אחרייך או לא. במקביל האיש התחיל לשלוח לי הודעות, אני תפסתי את עצמי, אני מחליט להוריד ממך הילוך, אני יותר לא אפגע בך, אני עכשיו יש לי שתי בנות. אמרתי לו תקשיב, וגם כתוב בהודעה הזאתי כבוד העו"ד בוחר להתייחס להודעה, למילה אחת, שיש הודעה של המון, המון עמודים ששם אני אומרת (עמ' 19, ש' 34 – עמ' 21, ש' 9).

21. גם בחקירתו הנגדית בשלב ההוכחות, נשאל האיש על אודות התקנת המצלמות. כך נרשם לפרוטוקול: "ת:אני אומר לך, כי המטרה שלי הייתה, היא אמרה לי את תשים מצלמות בשביל לשמור על הבנות שלנו ושאני לא אעשה שטויות. זה היה המילים שלה. אני לא אגיד לה יש מצלמות, זה כמו, תראה אני אענה לך, בימ"ש:אדוני תקשיב, תקשיב. אני כרגע מביט בגברת, היא פשוט מטיחה את ידיה על ראשה, ת:אין בעיה. בימ"ש:ואני שואל אותך שאלה. שאלה שלמעשה אני חושב שהייתה לפני שיצאנו להפסקה, אם אתה אומר שהיא אמרה לך לשים מצלמות... כדי לשמור על הבנות ולראות את הדברים האלה, אז בוא תגיד לי איזה היגיון שאימא שיודעת שיש עליה מצלמות תעשה מה שאתה אומר שהיא עשתה בידיעה שהיא מצולמת לדי הבנות? ת:... יש תוכנית בטלוויזיה אח גדול, שלמרות שאנשים רואים את המצלמות בעיניים הם שוכחים כבר מהמצלמה, הם עושים בושות שאחרי זה יוצאים החוצה הם מתים מבושה. פה זה בטח ובטח מצלמות שלא רואים. הבחורה התרגלה לשגרה הזאת, ואני בטח שלא באתי, המשטרה שאומרת לנו אני שמה קטע אכיפה, זה קטע כביש זה באכיפה מוגברת. היא לא עומדת עם החצובה או עם העמוד מצלמת עמוד, היא שולחת רחפנים, מסוקים, שוטרים עושים הסוואה, למה כל זה, כדי לתפוס את העבריין. זה מה שהיה פה" (עמ' 42, ש' 1-19).

22. גם כאן, אל מול עדותה הרציפה והטובה של האשה, שמשתלבת היטב עם הראיות ובעיקר עם השכל הישר, עדותו של האיש בפני הייתה עגומה ולא נתתי בה כל אמון. האיש מעיד דבר מה, וכאשר נשאל על הגיונה של תשובתו, הוא "קופץ" לעניין אחר, ללא כל היגיון או קו ישר בה אמורה להתאפיין עדות אמת. בהמשך עדותו, לדוגמא אחת, נשאל האיש שאם אכן התקין את המצלמות כדי להגן על שלומן של הבנות ("כדי לשמור על הבנות") וככל שנחשף לאקטים מיניים של האשה (לכאורה) אל מול הבנות, האם הגיש תביעה לקבל את הבנות. כדרכו, השיב האיש תשובה חד משמעית רק כדי לבצע פניית פרסה מיד לאחר מכן, כאשר היה ברור לו שהאמת תיחשף בנקל. כך נשאל והשיב: "ש:תגיד לי, הגשת תביעה לקבל את הבנות? ת:ברור. ש:הגשת תביעה? ת:לא, לקבל את הבנות לא הגשתי תביעה..." (עמ' 42, ש' 24-27).

23. כך התאפיין חלק ניכר מעדותו של האיש בפני; עדות מתחמקת, בלתי סבירה ולצערי הרב, בחלקים נרחבים בה - שקרית. אשר על כן ומכל המקובץ לעיל, אני קובע כי שלא הוכח שהאשה הסכימה להתקנת המצלמות בדירתה, אלא להיפך - הוכח במידה העולה בהרבה על המידה הדרושה במשפט אזרחי, כי האשה לא הסכימה להתקנת המצלמות בדירתה. ג.2 – האם האיש התגורר עם האשה בדירה וקמה לו הזכות להתקין את המצלמות?

24. לטענת האיש, במועדים הרלוונטיים הוא התגורר עם האשה בדירה ולכן קמה לו הזכות להתקין מצלמות בדירתו. אין לך טענה מופרכת מזו.
25. מתוך עדות האשה עלה כי היא הזמינה את האיש לשהות בדירתה יחד עם הבנות כדי לקרב בינו לבין הבנות (ר' בעמ' 25 לפרוטוקול), טוב לב לשמו ואחריות לבנות שהאיש מנסה לעשות בהם שימוש בחוסר תום לב. אין מחלוקת כי האשה, אשר חשדה שהאיש נכנס לדירתה כאשר היא מחוצה לה, החליפה צילינדר בדלת הכניסה. בהמשך לזאת, האיש נשאל והשיב: "ש:לאחר שהיא החליפה את הצילינדר איך נכנסת הביתה? ת:הייתי חי בבית. לקחתי מפתח בלי שהיא תדע, כי לא רציתי לייצר איתה מריבה. היה אסור לה לעשות את זה, היא עשתה את זה בשיא חוצפתה. אני יש לי חוזה על הבית ואני חי בבית ומשלם על הבית, וכתוב את זה גם בהודעה. כל עוד אני משלם תשאירי את המפתח בחוץ. יש לנו את זה פה בהודעה. בימ"ש:רגע שנייה אחת רגע. היא החליפה צילינדר, ת:היא החליפה צילינדר באחד מהימים כשאנחנו מנהלים בית משותף. בימ"ש:אז רגע. אז למה לא אמרת לה תני לי מפתח? ת:כי לא רציתי להתעמת איתה. היה בינינו עליות ומורדות, היה בינינו מריבות שאז הייתי הולך לאימא שלי וישן אצל אמא שלי וכאלה דברים. לא רציתי להתעמת איתה. ידעתי שהמהלך שלי בסופו של יום הרי זה להתנתק. זה היה חלק מהזהה שלי, בימ"ש:רגע שנייה אחת, רגע, זאת אומרת לא ביקשת ממנה מפתח כי לא רצית להתעמת נכון? ת:לא, לא ביקשתי ממנה מפתח כי ידעתי שאם היא החליפה, אני גם לא אקבל. בימ"ש:או-קיי, אז שנייה אחת רגע, אז:ת:לא שאני לא אקבל, יהיה פיצוץ. בימ"ש:תראה יכולות להיות שתי אפשרויות. הרי אם היית בא הביתה כשהיא בבית, ת:רוב הפעמים. בימ"ש:אז היא הייתה שואלת אותך איך נכנסת. והיא הייתה יודעת שלקחת מפתח. ואם היא לא בבית, ואתה נכנס, אז אתה יודע שאתה נכנס בניגוד להסכמה שלה. אחרת היא לא הייתה מחליפה צילינדר. ת:אבל אני שותף בבית" (עמ' 66, ש' 24 – עמ' 67, ש' 13).
26. אודה ולא אכחד; לא היה קל לשמוע את עדותו של האיש, עדות שאין בה רב עם האמת או השכל הישר. האיש מצפה שבית המשפט יאמין שמי שלדבריו לא ביקש מהאשה מפתח לדירתה רק כדי לא להתעמת איתה (רחמנא ליצלן), הוא אותו איש אשר פרץ לדירה כדי לחסוך בעימות. יהיה זה מיותר לומר כי כל 'הרציונל' העולה מתשובותיו של האיש ניחן בחוסר רציונליות מוחלט.
27. מלבד זאת, ראיות נוספות למופרכות טענתו של האיש נעוצות בעובדה ובמחדל ראשית, אם וככל שהאיש התגורר בדירה, מה מנע ממנו להציג ראיה פוזיטיבית למגוריו בדירה, למשל, צילום שלו בדירה כפי שנתפסה בעדשת אחת המצלמות שהתקין?! שנית, אם וככל שהאיש התגורר בדירה, כיצד זה שאנשים אחרים לנו בה בחדר השינה, בזמן שהאיש אמור היה ללון בו?!
28. לסיכום עניין זה, התרשמתי כי האשה התגוררה בדירה בזמנים הרלוונטיים עם הבנות והאיש היה מוזמן מעת לעת לשהות עם הבנות, משום טוב ליבה של האשה ורצונה לקרב בינו לבין הבנות. בין זאת לבין מגורי האיש בדירה המרחק רב מאד. אשר על כן, הריני לקבוע כי האיש לא הוכיח שהתגורר עם האשה באותו המועד.
29. אף אם תאמר כי האיש התגורר בדירה יחד עם האשה (מה שלא היה), עדיין לא הייתה לאיש כל זכות להתקין מצלמות בסלון ובטח שלא בחדר השינה של הצדדים.

בבג"צ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה (פורסם בנבו 14.5.2006, להלן: בג"צ פלונית), נקבע כי: "הנישואין אינם שוללים מבני הזוג את זכותם לפרטיות זו כלפי זה. הזכות לפרטיות עומדת לכל אחד מבני הזוג כלפי העולם כולו, לרבות כלפי בן זוגו. אכן, כשם שכל אחד מבני הזוג זכאי לכבודו, ולחירות גופו כלפי בן זוגו... וכשם שכל אחד מבני הזוג שומר על קניינו כלפי בן זוגו, כך זכאי כל אחד מבני הזוג לפרטיותו כלפי בן זוגו. האוטונומיה של הפרט היא גם אוטונומיה כלפי בן הזוג. הפרטיות של הפרט, היא גם פרטיותו כלפי בן זוגו. גם בחיי הנישואין שומר לעצמו כל אחד מהצדדים לקשר תחומים של פרטיות כלפי בן זוגו... מעצם הנישואין אין הסכמה משתמעת לפגיעה בפרטיות... בהפעילנו אמות מידה אלה למקרה שלפנינו, אך ברור הוא כי העותרת לא הסכימה (במפורש או במשתמע) כי המשיב יצלם אותה בהיותה במצב אינטימי עם זר" (שם, פסקה 20).

30. מכל המקובץ לעיל, מצאתי לדחות מכל וכל את טענותיו אלו של האיש. ג.3. – **האם מעשי האיש עולים כדי פגיעה בפרטיות?**

31. סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות מגדיר, בין היתר, כי פגיעה בפרטיות היא:

- . בילוש או התחקות אחרי אדם העלולים להטרידו או הטרדה אחרת;
- . האזנה האסורה על פי חוק;
- . צילום אדם כשהוא ברשות היחיד.

32. אין ולא יכולה להיות כל מחלוקת כי צילום אדם (בתוספת הקלטת שמע) בתוך דירתו, בסלון ביתו ובחדר השינה שלו, נתפסים ברשתם של ס"ק 1-3 לסעיף 2 לחוק דלעיל. אשר על כן, אין עלי אלא להשיב בכך רבתי לשאלה שבכותרת. ג.4. – **האם לאיש הגנה טובה?**

33. בכל הכבוד, יש להבדיל בין טענות הגנה לגיטימיות וכאלה שאין בהן ולו שביב של לגיטימיות, ולקבוצה האחרונה משתייכת טענת ההגנה של האיש. הטענה כי האשה הסכימה (ואף ביקשה!) מהאיש להתקין מצלמות, נדחתה על ידי מכל מכל ומנקודה זו על דיונינו להמשיך.

34. לטענת האיש, עומדות לו ההגנות הקבועות בדין. סעיף 18 לחוק, תחת הכותרת: 'הגנות', קובע כי: "במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:...(2)הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה: (א)הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות; (ב)הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה; (ג)הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי אשר של הפוגע..."

35. בטרם נפנה להגנות האפשריות של האיש, מזכיר כי בבג"צ פלונית נקבע כדלהלן: "תנאי לתחולתן של ההגנות שבסעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות היא שהטוען להגנה "עשה את הפגיעה בתום לב"... תום הלב הוא "בבחינת שער שרק אם עוברים דרכו תיבחנה הנסיבות בהן בוצעה הפגיעה הספציפית בפרטיות"... זהו תום לב סובייקטיבי... משמעותו של תום הלב (הסובייקטיבי)... הוא פעולה מתוך אמונה כי הפגיעה הינה במסגרת ההגנה אותה מעלה הפוגע" (ר' פסקה 24).

ובהמשך אנו מוצאים את הדברים הבאים: "עמד על כך השופט א' מצא בפרשת גלעם בציינו: שאלת קיומו של תום לב יש לבחון על פי אמת מידה סובייקטיבית. הווי אומר שכדי להיחלץ מאחריות (פלילית או אזרחית) למעשה הפגיעה בפרטיות, על הפוגע (הנאשם או הנתבע) לשכנע את בית המשפט, כי בעשותו את המעשה, באחת הנסיבות המתוארות בסעיף 18(2), סבר בתום לב שהוא רשאי (או אף חייב) לעשותו" (שם).

36. במקרה דנן, האיש ידע היטב על אפשרות הפגיעה בפרטיותה של האשה ואולם פרטיותה של האשה הייתה בעיניו כעפרא דארעא. צילום אדם במצבים אינטימיים בסלון ביתו ובחדר השינה שלו, היא ביטוי מובהק שספק אם יש חמור ממנו, לפגיעה בפרטיותו של אדם וברור כשמש שהאיש ידע היטב על מעשיו, מהותם והתוצאות המסתברות מהם. עוד ובנוסף ובניגוד לטענתו של האיש, הפגיעה לא נעשתה בנסיבות שבהן הייתה מוטלת עליו חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה – מיותר לומר כי על האיש לא הייתה כל חובה לתעד את האשה ולספק חומרים בדמות צילומים אינטימיים של האשה.

37. בניגוד מוחלט לטענתו של האיש, הפגיעה לא נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר שלו. לטענתו המופרכת של האיש, הפגיעה נעשתה כדי לאפשר לבני הזוג שלום בית וכדי לשמור על טובתן של הילדות. כפי שהובא לעיל, האשה לא הסכימה להצבת המצלמות, היא נרתעה מהמשך אחיזתו של האיש בה ומהמשך בילושו אחריה, כך שהטענה כי הדבר נועד לשלום בית, מופרכת מהיסוד (ר' גם לעיל). גם הטענה כי הדבר בא להגן על בנותיהם של הצדדים התבררה כטענה חלולה שאין בה מאומה (ר' לעיל).

38. אם לא די בזאת, בהתאם לפסיקה אף כאשר מדובר בפגיעה שנעשתה לטובת הגנה בעניין "כשר", הרי שאם וככל שהפעולה שנגקטה הייתה בחוסר תום לב אזי ההגנה כאמור תוטל בספק ומתוך בחינה של עקרון המידתיות (ר' ס' 24 בבג"צ פלונית).

39. מתוך כל האמור לעיל, לא רק שאינני רואה תום לב במעשיו של האיש, אלא מעשיו התאפיינו ברמיסת פרטיותה של האשה ואף ברשעות בלתי מבוטלת. התקנת מצלמות בתוך דלת אמותיו של אדם כדי לתעד אותו במצבים אינטימיים היא מעשה בל יעשה, מעשה חמור בכל קנה מידה שיש לגנותו בכל גינוי וגנאי.

40. משהגעתי לכלל דעה ומסקנה ברורות כי התקנת המצלמות נועדה להשפיל את האשה, להראות לה כי האיש מוסיף לשלוט בחייה, ליטול ממנה את יכולת הבחירה ולמעשה לבטל כליל את חירויותיה כאדם עצמאי וחופשי – הרי שלא עומדת לאיש כל הגנה בדיון. **ג.5. – מהו הסכום שיש לפסוק?**

41. חרף כי האיש צילם ותיעד את האשה יותר מפעם אחת ובמשך זמן ממושך (ר' גם הודאתו בסעיף 72 לכתב ההגנה ("תמוה הדבר מדוע בחרה התובעת להגיש תביעתה לאחר פרק זמן ממושך בו היו מותקנות המצלמות"), בחרה האשה להשתית את תביעתה לא על אירועים מרובים, אלא לעתור לפיצוי סטטוטורי, לשיטתה, בהתאם לחוק להגנת הפרטיות, לחוק האזנת סתר ולפקודת הנזיקין (ר' לעיל).

42. סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי: "פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית, והוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש], יחולו עליה בכפוף להוראות חוק זה".
43. באשר לחוק האזנת סתר, נטען על ידי האשה כי האיש חב גם בהתאם להפרת חובה חקוקה, שבסעיף 63(א) לפקודת הנזיקין, שלשונה: "מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק... וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק...".
44. בסיכומיה, מפנה האשה להגדרת "נזק" שבפקודת הנזיקין, ועותרת לחייב את האיש גם בפיצוי לא ממוני על הסבל שנגרם לה (נזק לא ממוני) בהתאם לעובדות המקרה ולראיות שנחשפו בפני, אין ספק בליבי שמעשיו של האיש גרמו לאשה לעוגמת נפש קשה מנשוא.
45. יחד עם זאת, ובכל הכבוד, יש לזכור את העיקרון העולה מסעיף 77 לפקודת הנזיקין, תחת הכותרת: "אין נפרעים אלא פעם אחת בלבד", בו נרשם בסעיף קטן (א): "... אדם שנפרע פיצויים או סעד אחר בשל עוולה, ומי שתובע באמצעות אדם כאמור או מכוחו, לא יפרעו פיצויים נוספים בשל אותה עוולה".
46. אשר על כן, לא ניתן להיפרע בגין אותו מעשה ובגין אותה עוולה באמצעות שלושה דברי חקיקה שונים, לא כל שכן, כאשר שלושתם – הלכה למעשה – חוסים תחת דבר חקיקה ראשי ומרכזי אחד – פקודת הנזיקין.
47. האשה יכולה הייתה לתבוע את מלוא נזקה הנתענים ולא 'להסתפק' בפיצוי סטטוטורי והיא לא עשתה כן, ומשבחרה לתבוע פיצוי ללא הוכחת נזק, אין היא רשאית לעתור לפיצויים כפולים ומשולשים בגין אותה עוולה. דוק; יש להבדיל בין תביעה לגיטימית לפיצויים ללא הוכחת נזק במכפלת העוולות שבוצעו במסגרת חוק אחד (חוק הגנת הפרטיות, למשל) לבין תביעה לפיצויים ללא הוכחת נזק במכפלת דברי החקיקה שהופרו, כמבקרה דנן.
48. משבחרה האשה במסלול של פיצוי ללא הוכחת נזק, אין היא רשאית להעלות תביעה באשר לנזק שנגרם לה, וכמאמר בית המשפט העליון בע"א 7426/14 פלונית נ' אורי דניאל (נבו, 14.3.16): "פיצוי ללא הוכחת נזק, כשמו כן הוא, ואין מדובר בפיצוי "בונוס" ... מסלולי הפיצוי הם מסלולים חלופיים: פיצוי ללא הוכחת נזק, עד לסכום הקבוע בחוק; או פיצוי על פי הוכחת נזק, שעשוי להיות הן בגין נזק ממוני (כללי או מדויק) והן בגין נזק בלתי ממוני. יצוין כי בפועל, נוכח קשיי ההוכחה והכימות של נזק בלתי ממוני, לעיתים אין הבדל רב בינו לבין פיצוי ללא הוכחת נזק, אך לא ניתן לפסוק אותם במצטבר זה לזה. פיצוי ללא הוכחת נזק עודנו פיצוי בגין נזק, ורק רכיב ההוכחה הוא שמתיתר..." (פסקה 79 לפסק הדין).
49. בהתאם להוראות סעיפים 29(ב)(1)-(2) לחוק הגנת הפרטיות, רשאי בית המשפט לחייב נתבע בפיצוי בסך של 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק, ואם הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה כדי לפגוע, רשאי בית המשפט לפסוק כפל הסכום, קרי: 100,000 ₪.
50. במקרה דנן, הוכח כי המצלמות שידרו לא פעם אחת ולא פעמיים, אם כי במהלך תקופה ממושכת של חודשים רבים. לטענתה של האשה המצלמות פעלו בדירתה במשך כשנה וחודשיים, כאשר האיש נמנע מלמסור גרסה מסודרת בעניין זה. חרף

זאת, בסעיף 8 לתצהירו מעיד האיש כי כבר בחודש אוגוסט 2020 ידעה האשה על התקנת המצלמות ובעדותו, לאחר שנשאל שאלות רבות ומסר מועדים לא מעטים, סיפר האיש כי הסיר את המצלמות בחודש אפריל 2021 (ר' עמ' 38, ש' 11), כלומר לכל הפחות במשך כשמונה חודשים! למותר לציין ולהזכיר שוב כי במהלכם של כל אותם חודשים, צפה ותיעד האיש את האשה במצבים אינטימיים.

51. ברע"א 6187/22 פלוני נ' פלונית (נבו, 21.9.22), הביע בית המשפט העליון את סלידתו ממעשים דומים, לאמור: "דומה שאין צורך להרחיב במילים באשר לפגיעה בפרטיותן של המשיבות בעקבות מעשיו של המבקש. המבקש עקב ובלש אחר המשיבות, 24 שעות ביממה, למשך חודש וחצי, כשהן מצויות במקום מבטחן – דירת המגורים שלהן. המבקש לא הסתפק בצפייה ב"שידור חי" בפעולותיהן של המשיבות, אלא הקליט את הצילומים..." (פסקה 7 לפסק הדין). ומיד לאחר מכן, מוסיף בית המשפט העליון: "הליכי גירושין אינם "כרטיס ירוק" לפריצת גבולות ולחציית גבולות. מעשיו של המבקש אינם רק עבירה על החוק אלא גם מעשי כיעור הראויים לכל גנאי... ברי כי פיצוי בסדר הגודל שנפסק על ידי בית משפט השלום דרש התערבות של בית המשפט המחוזי, שכאמור, כערכאת ערעור לא מיצה כלל את גובה הפיצוי שראוי היה להטיל על המבקש מלכתחילה" (שם). יוער כי באותו מקרה, נפסקו פיצויים לשתי נפגעות בסך כולל של 50,000 ₪.

52. במקרה דנן, לא רק משך הזמן בו היו מותקנות המצלמות משפיע על הפיצוי, אלא גם העובדה הבלתי שנויה במחלוקת כי בכל אותם מועדים האיש 'שיחק' לאשה במוחו, תוך שהוא מציג אותה כפרנואידית וכמי שהוזה דברים. האיש טרח לשגר אותות הרגעה לאשה, הכחיש שוב ושוב כי הוא בולש אחריה או מצלם אותה והטמיע בה את התחושה שהכל פרי מוחה הקודח. מעשים אלה מלמדים אף הם על פגיעתו הרעה של האיש כמו גם על עוצמת הסבל שחוותה האשה.

53. אשר על כן ומכל המקובץ לעיל, ותוך שאני שוקל את חומרת המעשים, את משכם ואת כל העולה מפסק דין זה, מצאתי לקבוע פיצוי לתובעת ברף המקסימאלי בסך של 100,000 ₪. **ד' – סיכומם של דברים:**

54. בסופו של יום, מצאתי לקבל את התביעה במלואה בכל הקשור למעשים, ובחלקה בכל הקשור לסכום הפיצוי, מהטעמים שפורטו לעיל.

55. פסק דין זה לא יהיה שלם מבלי שאביע את מורת רוחי מהתנהלותו של האיש. האיש פירט בכתב הגנתו ובתצהירו את שמות האנשים, שלטענתו, קיימו יחסי מין עם האשה ואף התנדב למסור פרטים נוספים על אודותיהם, כאשר אני בספק רב מאד לעצם נחיצות כל אותם פרטי הפרטים הנ"ל במסגרת ההליך. עוד לא ניתן שלא להביע פליאה מה מנע מהאיש להכות על חטא ולבקש את סליחתה הכנה של האשה, תחת המשך השמצתה בהליך שבפני ותחת הצגת שאלות בעניינים שיש בהם להביך אותה ולגרום לה לחוסר נעימות, בנוסף על כל מה שעברה בעטיו של האיש.

56. במהלך בירור התובענה העלתה האשה חשש כי חומרים אינטימיים שצולמו בדל"ת אמותיה מוחזקים בידי האיש ו'יזלגו החוצה'. חרף כי לא התבקש סעד בעניין, אני רואה חובה להתריע בכל פה ובכל לשון כי היה וחלילה סרטונים ו/או תמונות שצולמו, כאמור לעיל, יופצו ו/או יימצאו בידיהם של אחרים, לא מן הנמנע שהאיש

ימצא עצמו מתמודד מול הליכים משפטיים נוספים ומשמעותיים. אכן, האיש הצהיר כי מחק את כל החומרים שהוקלטו וככל שכך נעשה, טוב עשה האיש לא רק עם האשה, אלא בעיקר עמו.

57. באשר להוצאות המשפט – האשה לא הגישה הסכם שכ"ט או קבלות תשלום ולפיכך רואים אותה כמי שמשאירה את העניין לשיקול דעת בית המשפט (ר' בג"צ 891/05 תנובה נ' הרשות המוסמכת (נבו, 30.6.05)). בנסיבות אלה, ולאחר ששקלתי בדר הסעד שנתבע אל מול הסעד שנפסק ונתתי דעתי גם להתנהלות, מצאתי לחייב את האיש בשכ"ט ב"כ האשה בסך כולל של 25,000 ₪.

58. אשר על כן ומכל המקובץ לעיל, הריני להורות כדלהלן:

- . הנתבע ישלם לתובעת פיצויים בסך של 100,000 ₪.
- . הנתבע ישלם לתובעת שכ"ט ב"כ בסך כולל של 25,000 ₪.
- . כל הסכומים ישולמו בתוך 7 ימים, אחרת יישאו הפרשי הצמדה וריבית פיגורים מהיום ועד למועד התשלום בפועל.
- . פסק הדין מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.
- . התיק ייסגר. ניתן היום, ג' טבת תשפ"ג, 27 דצמבר 2022, בהעדר

הצדדים. יהורם שקד, שופט